

INFERNO

— I 6 6 T

10. dubna

— číslo: **1**

V čase nejtemnějším, ze světa zabřednuvšího do páchnoucí hniloby, vyhřezlo jako výkřik staženého hrdla Zoufalce snažení, hledající cestu ven z myšlenkového marasmu. Tuto nachází v unarismu - vlastním uměleckém směru, který je syntézou absurdismu, alogicismu, automatismu, destruktivismu a spiritistického agnosticismu. INFERNO ventiluje kulturní snahy tvůrčí umělecké skupiny " VÁŇA NENÍ TRAKTOR '74 ", hlásící se k tomuto směru.

Kultura je v hajzlu, děti

RECENZE

ALMANACH

UNAR

HRANICE 1990

Pokud unarská literární činnost nemá svůj vlastní, vnitřní, smysl, nemá se ani smysl se jí podrobně zabývat či ji podrobně rozebírat. Co se týče obsahu - myslím si, že by Almanach měl obsahovat reprezentativní vzorek tvorby jeho členů. A zde si nejsem jist, zda se o tento vzorek jedná. Na první pohled jistě netradiční pokus se jazykově vyjádřit. K čemu ale? Nemělo by jít pouze o hromadění slov či myšlenek, které nemají svůj vnitřní význam. Každé literární dílo /či jiná tvořivost/ by měla mít vždy a v každém případě svůj cíl. Pokud chybí cíl a metoda práce, vynaložené úsilí pozbývá jaksi svůj smysl. Jestliže zde nejde o parodii, ale o vlastní tvůrčí postup, musí být jasně /předem práce/ vytčeno, k čemu vytvořené dílo má sloužit. Zda pro vnitřní potřebu unarů či i pro další prezentaci. Samoučelné není vždy přínosem. Čili - nelze už dále stavět na náhodném hromadění slov, nelze jít pouze po jejich povrchové působení, spoléhat se na účinek působení "shluků slov", které mohou /ale také nemusí/ vyvolávat nějakou představu. Jinými slovy - původní nápad ano, ale zpracování jaksi pokulhává. Nejen nalezenou myšlenku dát ihned na papír, ale spíše ji promýšlet, hledat k ní další myšlenku, která potom způsobí, že to, co chci sdělit, má být proč sděleno. Myslím si, že daleko lepšími pokusy než rozhlasové hry jsou unarské básně - v závěrečné části Almanachu. Poezie má tu výhodu, že skutečně hovoří pouze o stavu mysli, na rozdíl od rozhlasové hry, kde musí být posluchač svým způsobem udržován v jistém napětí, vždyť by se také mělo jednat vždy o nějaký příběh - a příběh bez pointy přece nemá smysl, že. Takže ani nemusí být vyprávěn /či vyslán/!

Co se týká poezie. Pozor na nebezpečí volby témat. Opět nebezpečí některých slov, která mohou evokovat situace už několikrát zažité, zpracované, "omílané" a tedy už nic neříkající. V každé básni /pokud tedy má působit na city, pocity či představy/ by měla převažovat stránka právě vyjadřující tyto schopnosti cítit či pociťovat. V každém případě jsou však tyto pokusy úspěšnější než tzv. rozhlasové hry.

PhDr. Radovan Langer

ZRCADLO

Copak se ti v noci zdálo ?
Jestlipak smím hádat ?

Zdál se ti zvláštní sen.
Viděls město v mlžném oparu
vysoko se vznášela matná záře.

Což jestli to nebyl další měsíc ?
anebo slunce tolik zestárlo,
že vrásky jeho šedivé už zakrývají
celou tvář.

V tom městě hledáš záchranu
snad zabušíš i na dveře
a ty se samy otevřou.

Vejdeš tiše do přítmi zchátralého obydlí
Někde zdáli uslyšíš
jak skřípou vrata v podkroví.

Pomalou se propložíš mezi spleť pavučin
a stále cítíš nepokoj.
Vstoupíš do jedné z místností,
kde na plyšovém křesle
sedí žena ve svatebních šatech
a na klobouku smuteční má
květinu.

Ta žena možná není mrtvá.
Je však starší než tvůj čas.
A na zemi se povaluje
spousta věcí
zbytečných.

Zaprášená okna mají
zamlžené tabulky a tam,
kde sklo je vyražené
vidíš obraz svojí tváře
staré, sešlé, vrásčité.
Jsi snad blázen, když si před zrcadlem
nevěřicně protřeš oči
a tvůj obraz líp než kalná voda
ukazuje, co je čas.

A když se ráno probudíš
spěcháš hledat zrcadlo.
Podíváš se do něho
a není tam
vůbec nic.
Snad jsi viděl to co já ...
Mě se ten sen také zdál !

SDEN OCH SJÖGREN

VEČÍREK

Tři přišli k němu pozdě večer
už je ani nečekal,
přesto s úsměvem je přijal.
Teď čtyři přátelé v křeslech seděli
a dobře bavili se, to dá se říci.
Ale něco přec je trápilo,
něco stále mysl svazovalo,
něco v hlavě nahlas uvažovat začalo.
Proč vlastně za ním přišli,
když už ani nečekal je ?
Proč vkradli se mu do bytu,
do předsíně, do tmavého pokoje ?
Proč sklenici rozbili a střepy
ležet nechali na horkem
vonícím koberci ?
Proč přátelství je spojuje ?
Proč nebe je modré snad
a bílý je sníh ?
Proč kapka nikdy nepoletí vzhůru ?
Proč písek hlavy zasypává ?
Proč den je v noci a tma je sen ?
Tisíce různých Proč a žádné Proto ...
Ranní vítr oknem mezi dunami
v poušti proudí,
čtyři bezvládná těla ovívá.
Každé z nich vstane, ale druhé
teď nevidí, ani samo sebe
už nepoznává.
Jen pustým pralesem pak žádné
z nich odchází, odchází v dál,
odchází kamsi,
odchází do neznáma.

BYL
V
N
O
V
E
D
E

NOVÝ SVĚT?

Ve vlnách klidných vod
své sny jsem často pohřbíval.
Pomalu, klidně snášely se ke dnu.
Dnes kytky zvadly, listí shnilo
a má duše pozvolna usíná.
Zrcadlo teď obrazem je.
V blankytu moře utopeno.
Myšlenky mé kovadlina proklíná.

Jen zabouchnuté dveře
v nichž není ani škvíra.
Klika už dávno zanesená rzí
ale dříve zlatou barvou natřená.
Klíč stokrát ztracený.
Jen zničený šperhák nad zrcadlem
zůstává a zůstal.

K moři vidiny mé odchází.
Pod vodou začíná se Nový svět ?

ZTROSKOTANEC

V plachtách nahodilých myšlenek
já stále hlavu svou hledal.
Zabalena v odvahu vět
Možná na nejvyšším stěžni pravdy
skryta jest.
V podloubí víry a snah
já nacházel ji tisíckrát.
Však vírem domněnek
dnes spleten jsem.

Stahují mne stále níž
tam kde nad skalami
srdce zvolna tlouci ustává
a šedý mozek zbarvuje se tmou.
Ale já světlo a jas i přes útesy
slyšet chtěl ...

Má loď je zničená
a do věčných hlubin temna
se řítí.

STRACHY

V té době
Strachu
Z konce
Všeho nynějšího milého
Zazářily oči
Odrasů nablýskaných
A neméně proslulých
Vlaků

Do jednoho z nich
Si nasedl
A jel
A věděl
A žil
Dokud srážkou
Nitěrných přívlastků
Nezahřímaly
Po kolena začtené listy dopisů
Sklenných tabulek
A nádražáků v placatých
Čepicích

Pak se ovšem
Snaživě rozviklál
Nechal přišpendlit ke
Svému svědomí a vědomí
A strach z konců
Nahradil
Pozvolna
Ale
Přeci
Strach ze začátků

Každým dnem si pak opakoval
Za nocí kdy špatně usínal
Že právě jen začátek
Je příčinou jeho
V kůži vázaného
A notnou dávkou fantazie
Obdařeného strachu

V příšeřích i počtech
Slabší Machirino
Proléval tedy svoji
Krev za opeřených
Hovorů o nikom
Přátelství s ničím
V zemi nikoho

Pomalu
Teď
V sobě sám
Poznává novost
Zjevu svého postavení
A v okamžicích
Světlych a tmavých chvil
Zjišťuje s hrůzou
Ve hlase
Že obava z konců i
Počátků
Ve smrt. slila se

**KOLPAK
PARS
Z CYKLU
PEŘÍ
LUDŮ**

KUBLEŠ

Machirino zabořil
Nos do skla
A zakrýval si
Rukama oči
Před září
Zhoubných novotvarů silnice
Protože v temnotě snů
Mu prazvláštním způsobem
Krvácely prsty

Když se nevyvaroval
Pohledu na pozůstalost
Života všech ostatních
Umíral ...

podle vyprávění důchodkyně Hlaváčkové z Brodku.

Staří hlavinkové vyprávěli svým potomkům - mladým hlavinkům takovouto pověst o původu plemene svého:

Na vzdáleném ostrově v čínském moři žil dávno-předávno hlavinka zvaný Anál, který byl vůbec prvním hlavinkou. Měl pět synů, kteří se jmenovali: Maxim, Ulman, Koloman, Vavroš a Mark David Chapman. Ti se na otcovu radu rozhodli po jeho smrti odejít a hledat nová sídliště pro své plemeno.

Nejprve přeplavali velké moře a dostali se tak do císařství. Prošli velkými nížinami i vysokými horami, až se dostali k veliké zdi. Zde však nevěděli co si dále počít.

Tu objevil se před nimi tlustý racek se svatozáří - byl to Boží racek a promluvil na ně hlasem hlavinků. I řekl racek: " Obětujete-li mi jednoho z vás, daruji vám svá křídla, s nimiž překonáte tuto zeď ". I radili se bratři, až nakonec Mark David Chapman rozhodl se obětovati. I pověděli toto rakovi. A ten řekl: " Pojď se mnou Marku Davide Chapmaně ! " I opodál snědl ho a poté daroval čtyřem zbylým bratřím svá křídla. A takto bratři překonali velikou zeď. I šli pustou zemí, až došli k řece zvané Volga. I tam řekl Maxim: " Tu zůstanu, bratři ! " I učinil jak řekl a z potomků jeho ruští hlavinkové vzešli. A zbylí tři bratři šli dále až do údolní země zvané Uhry, kde usadil se Koloman, a Ulman s Vavrošem odebrali se na sever. A když vysoké hory přecházeli, tu utábořili se v lese. A jednou v podvečer napadla je lítá slepice - zlý to tvor severský. Bratry oba ohrožené na životě jejich zachránil však medvěd zvaný Vasil, který měl na slepici už dlouho spadeno - a tentokráte mu neunikla - i pozřel ji. A tak se seznámili s Vasilem, jenž je pak provázel na jejich další cestě. Nejprve odebrali se směrem západním, kde utábořili se v horách zvaných Kárpéttyae. Tehdy však Vasil nešťastný sedl si nechtíc na hlavu zlé úžovky Larisy, která proto Vasila s bratry Ulmanem a Vavrošem pronásledovati se jala. I hlavinkové i s medvědem utíkali několik dní a nocí, až dostali se k velké řece, podél níž běželi ještě dva dni. Když však viděli marnost svého počínání zastavili se u brodu velikého, který nikdy přebrodití nešel. I rozhodli se rozdělit se takto: Ulman zůstal poblíže tohoto brodu, zatímco Vavroš s medvědem Vasilem utíkali dále na sever, pronásledováni zlou úžovkou Larisou.

Ulmanem, jenž usadil se v místě zvaném později Menší Brodek, počíná pokolení hlavinků brodeckých.

Po patnácti dnech a nocích rychlého běhu dohnala však Vavroše a Vasila úžovka. I Vasil řekl: " Vavroši, jdi dále. Já Larisu zdržím. Kdybych se již nevrátil, založ nedaleko odtud sídliště plemene tvého ! " I odešel Vavroš.

Medvěd Vasil však v nerovném boji podlehl a byl sněden. Larisa však následkem toho praskla a roztrhla se na tisíc kousků. I Vavroš splnil slib Vasilovi daný, i nedaleko od toho místa založil osadu, nazvanou později na počest Vasilovu Varšavou. Tolik tedy vyprávění o vzniku plemene hlavinků.

— pozn. red.: jazykově neupraveno. —

I N F E R N O
 číslo: 1.
 dne 10. dubna 1991
 v Hranicích vydala skupina
VÁNA NENÍ TRAKTOR '74
 v nakladatelství LS+D

Šéfredakce:
 Petr A.B. Kolajta
 Petr B.K. Marek
 Jiří J.K. Nebeský
 Jiří Y.H. Nezhyba
 Hynek Polák

adresa šéfredakce:
 Gymnázium Hranice
 Zborovská 6
 753 01 Hranice, tř.3.B
 tisk: Consul Trust
 náklad: 25 výtisků